

Ecaterina Petrescu Botoncea

CUTIA CU VECHITURI

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-907-7

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Prefață de Mihail Soare

E I K O N

București, 2018

CUPRINS

Prefață	
Memoria dorului de sine sau despre oameni, altcumva.....	5
Capitolul I.....	11
Capitolul II.....	15
Capitolul III.....	24
Capitolul IV.....	30
Capitolul V.....	38
Capitolul VI.....	53
Capitolul VII.....	66
Capitolul VIII.....	73
Capitolul IX.....	82
Capitolul X.....	86
Capitolul XI.....	92
Capitolul XII.....	98
Capitolul XIII.....	113
Capitolul XIV.....	118
Capitolul XV.....	123
Capitolul XVI.....	129
Capitolul XVII.....	132
Capitolul XVIII.....	148
Capitolul XIX.....	150
Capitolul XX.....	157

pre gardieni și îngeri, despre teamă și speranță, despre viață și neviață, despre credință, este cufărul ignorat, doldora de tezaure nestemate pe care fiecare dintre noi pare a-l avea dosit undeva, amintindu-și, din păcate, mult prea arar de el, ca de teama unui blestem ce însoțește tăcut o comoară îngropată de cine știe câte veacuri.

O scriitură pecetluită de un talent autentic, exersat cu naturalețea celui ce-și știe bine hotarele, edificat pe sensibilitate și erudiție, pe introspecție și atemporalitate, aceasta este, pe scurt, *Cutia cu vechituri*, un volum special ce revendică cititori pe măsură, tot mai rari într-un timp lipsit de memorie afectivă, tributari unui prezent frivol până la anulare.

MIHAIL SOARE
 August 2018

Capitolul I

Luna mai. Dimineața își limpezește apele roșiatice, alungând din adâncul timpului, somnul pământului.

Căsuța în care locuiesc stă așezată sub deal, la capătul satului, în mijlocul unei grădini de un parfum sălbatic. Florile multicolore sunt presărate pe un covor de iarbă verde crud, la marginea căruia se ridică brazi stufoși și arini stropiți cu rouă.

În camera cu storurile trase, ceasul deșteptător sună prelung, cu dezinvoltură și cruzime, pentru a sparge în țândări și spulbera din preajmă magia visului.

Ochii mei se rotesc sub genele strânse, apoi eu mă lungesc cât pot, până când simt că patul trosnește sub trupul meu încordat, dau pătura la o parte și sar sprintenă în vârful picioarelor.

Tiptil, pășesc desculță spre fereastră, parcă pătrunsă de grija să nu alung spiridușii nopții, trag perdelele, desfăc geamurile și-mi strecor privirea în răcoarea aerului crepuscular, adulmecând cu nesaț deschiderea bobocului de ziuă.

Umbre rătăcitoare își cărăbănesc chircite picioarele plumburii despovărate de lanțurile nopții. Foșnetul copacilor le îndeamnă la drum, dar ele pregetă bătrâne și posace.

Apoi, în câteva clipe, pădurea devine viorie, plimbând parcă, pe arcușul înălțimilor aprinse, notele somnoroase și apoi tot mai vii ale hulubilor și cintezoilor.

Eu caut cu teamă cărarea șerpuitoare pe care văd, îndepărându-se iar, chipul alb al bătrânului devenit lent copil, apoi embrion, până se reduce la un punct mișcător ce se ridică din țărână, în văzduh, cu prima frunză. E deja o prezență obișnuită a nopților, care nu-mi pricinuieste nici o spaimă, ba mai mult, este invitația mea la meditație și poate, călăuza care-mi va deschide poarta spre alte lumi.

Ridicându-mi privirea după frunză, albastrul cerului se adâncește în pupilele mele, inele dilatate, inundându-mi conștiința somnambulă cu o nouă vibrație a timpului, între ieri și azi, între a fost și va fi, între întuneric și lumină...

Mă îndepărtez de geam, îndreptându-mă zgribulită spre bucătăria unde îmi pregătesc cafeaua de dimineață.

Aburii aromați îmi aduc prin nări parfumul de licoare fermecată. O sorb pe îndelete, lăsându-mi gândurile să călătorească încețoșate, precum păsările cu aripile întinse peste aburii marini, spre înapoi, către meleaguri părăsite, poposind adesea pe catarge mișcătoare.

Ușor, ușor, îmi pierd identitatea apăsătoare a ființei prezente, rămânând agățată în timp ca un puf, ca un element neutru al naturii, contemplativ și uimit de întinderi spațiale și sunete cosmice.

Ochiul minții îmi spune că singura unitate de măsură a tuturor dimensiunilor lumii ar trebui să fie vibrația...

Un timp mă rătăcesc...

Când ultima sorbitură mă aduce la gustul de zaț de cafea, plonjez în realitate și-mi recunosc sufrageria cu lustră verde și picioare lungi, ca de păianjen.

În întreaga încăpere, pe podea, pe birou, pe pereți, pe scaune și pe nopțiere, zac desfăcute și înșirate în dezordine:

atlase, hărți, tabele, scheme, cărți, caiete, pixuri, creioane colorate, filme vechi ale familiei, poze de toate mărimile, importante sau fără rost, cum ar fi mâna brăzdată de timp a unei femei în vârstă, ori o fâșie de cer liber, un vârf de copac sau un cioc de pasăre în zbor, iar într-un chenar central, prins în pioaneze, sub oglindă, stă ținută la vedere formula LOS-ENDORFINEI, focul chimic ce trebuie să trezească mințile adormite ale celor ce și-au pierdut amintirile inimii.

Trag adânc în piept aerul rece adus de fereastra larg deschisă și mă legăn o vreme în scaunul balansoar.

Ideea los-endorfinei mi-a venit din nevoia de a-mi depăna amintirile.

Fără drumul înapoi spre propria mea ființă, a fost o vreme, în copilărie, când mi-am pierdut prezentul și viitorul. Mă puteam numi pom, veritabilă sau pădădie, îmi era tot una, pentru că fără memoria sufletului nu mă simțeam om, deși eram departe de a fi piatră.

Mă gândesc cu regret că viața modernă și gălăgioasă înghite spiridușii copilăriei care vin, ca licuricii, cu felinarele aprinse în noapte, să dezmoștească nostalgiile și să alunge spaimele, catastrofele și flagelurile ce bântuie anul 2000.

Apăs pe telecomandă și-i privesc pe oamenii din ecran cum se diluează cu nerăbdare într-un viitor sinucigaș, curățind exemplar urmele pașilor, micșorându-se cu fiecare clipă ce trece și înlocuindu-și simțurile grăbite cu proteze tot mai sofisticate.

Acum se anunță descoperirea unui nas artificial! Pe când un suflet din material plastic?

Și mă întreb: încotro biată lume? Încotro? Unde vă sunt sentimentele? Unde vă e conștiința? Unde vă e meditația? Nu le-ați rătăcit cumva printre munții de bagaje?

Este ora șase și treizeci de minute. Pădurea foșnește balada unor timpuri uitate.

Îmi întind mâna către albumul cu poze ale familiei, aflat
pe scrinul negru din lemn de trandafir.

Azi mi-e un pic dor de mine însămi!

Capitolul II

Cândva am suferit de tulburări de memorie, iar prima mea copilărie am reconstituit-o cu greu, din cioburi de amintiri ce-mi reveneau în timpul somnului ca niște nesperate daruri, trimise parcă dintr-o zonă aflată în afara vieții mele.

Când aveam numai șase ani, mi-au murit amândoi părinții într-un accident de mașină. Stupid! O explozie de cauciuc, câteva bușituri, un salt urmat de o rostogolire și peste cei doi s-a așternut întunericul. Cer albastru. Iarbă verde. Plopi umflați de vânt și de tristețe. Liniște. Sfârșit și început de vieți paralele.

Pe atunci eram o fetiță firavă, cu ochi mari, rotunzi și negri ca noaptea, scheletică și bolnăvicioasă, drăguță doar prin niște bucle castanii care-mi acopereau gâtul lung și subțire. Mă aflam la buncii din partea mamei, undeva în nordul țării, unde apele se întâlnesc cu dealurile și cu pădurile de foioase.

Era o vară bogată și senină, cu ploii care cădeau în ropot și treceau ca prin minune, umplând cerul de curcubeie. În ziua aceea o căldură toridă ținea satul în toropeală. Orice întâmplare putea fi vis sau coșmar.

Vecinii veniseră cârduri, umbre negre și gălăgioase, în număr din ce în ce mai mare, croncănind cu gurile desfăcute, ca

ciorile înainte de furtună. *arti*

Nedumeriți, bunicii mei și-au lăsat sapele din mână și au înaintat către poartă. Apoi, bunica a prins a țipa, s-a mușcat de mâini și a picat în leșin. Bunicul a rupt-o la fugă, clătinându-se pe potecă și ridicând din când în când mâinile la cap.

Eu, fără a înțelege mare lucru, alergam înainte, neștiind că mă îndrept spre zona crepusculară.

La marginea satului, rostogolite în șanț, zăceau două trupuri întoarse cu fața spre pământ. Mama și tata ...

În auzul meu totul a amuțit brusc iar vederea mi-a fost acoperită de stelute roșii, albastre, portocalii și verzi care se amestecau în creierul meu mic, precum licuricii în trifoi. Apoi a urmat o beznă lungă și neagră, fără nici o scamă de lumină.

Când, în sfârșit, am deschis ochiul minții, m-am putut privi de sus, de la înălțimea plafonului unui salon de spital, și am văzut că mă aflam înconjurată de umbre albe și delicate, ca niște îngeri harnici, care însă mă legau fedeleș la cap, la mâini și la picioare, ba chiar și peste corp.

Cordoanele colorate ce mă înconjurau ca pânza de păianjen, erau agățate de aparate care țâcăneau regulat, împingând niște penițe ce lăsau urme pe hârtie. Apoi am auzit dincolo de haloul de lumină irizată ce semăna cu un răsărit de soare, vorbindu-se despre un șoc electric. Câteva clipe corpul mi s-a zgâlțâit de moarte, simțindu-mi dinții de lapte cum mi se rup în strânsoarea maxilarelor. Mușchii mă ardeau de parcă ar fi fost puși la frigare iar sub pleoape mi se perindau fulgere încolăcite.

La urmă, o voce coborâtă parcă din altă lume, mi-a vorbit în silabe prelungite. Era caldă ca un alean și am iubit-o pe loc. Mai târziu am aflat că era a Profesorului. Mi-a cerat să deschid ochii mari. Atunci l-am văzut, aplecându-se dinspre cer, ca un mesager al Lui Dumnezeu. Părea tânăr și frumos,

cu privire blândă și ochi senini, învăluit în lumină albă. Îmi zâmbea parcă apropiindu-se și parcă depărtându-se în același timp.

Lațurile mi-au fost slăbite iar duhul bun mi-a șoptit la fel de senzual în ureche că pericolul a trecut.

Eram într-adevăr vie, dar de vorbit nu am mai putut vorbi multă vreme.

Timpul se rostogolea peste mine fără amprente, fără dorințe, fără idei, fără amintiri. Șocul emoției îmi spălase creierul de imagini vechi, lăsându-l ca pe un burete stors.

După ieșirea din spital am rămas o fință cleioasă, înstrăinată de lume, trecând printre oameni ca o apariție ciudată și chinuită, aproape un meteor rătăcit pe pământ.

Bunicii păreau uneori să regrete că n-am murit și eu, puterile lor fiind prea mici, iar problemele pe care le ridicam fiind prea mari.

Dar excursia pe care o făcusem cât un fulger pe cer, în afara timpului, mi-a adus însușiri noi care mă apropiau când de cer, când de pământ.

Uneori, prezența mea atrăgea atenția ca o minge de foc. Respirația mea avea miros de vânt, ochii îmi ardeau febrili, cu scânteieri de soare, în timp ce buzele mele mici și vinete aveau culoare de lut reavăn.

În nopțile albe eram atrasă de lună ca de un magnet, sufletul meu mic schelălăind în umbre, prelung și singur.

Mă furișam printre garduri și ședeam ore în șir cu privirea pierdută spre Calea Lactee, mângâind misterele întunericului luminat de ploaia de stele.

Ziua hoinăream aiurea pe cărările acoperite de buruieni și ierburi, fără să mă satur. Mă ascundeam sub frunze sau mă acopeream cu pământ, mă mângăleam până în creștet cu noroiul din băltoace și mergeam în mâini în loc să merg în picioare.

Cine mă vedea nu gândea o clipă că din mine va putea ieși o ființă normală.

Plângeam de mila șobolanilor morți de parcă mi-ar fi fost frați și adunam de prin gunoaie pisici năpârlite și viermănoase sau câini loviți de jigodie, pe care îi înveleam cu hainele mele, îi legănam în brațe și îi hrăneam cu cârnați din podul bunicii.

Mă urcam precum o sălbăticiune prin copaci unde ședeam pitită prin scorburile de mă gădilau verușele pe la nas, ori rămâneam atârnată de crengi și mă legănam nepăsătoare câte o zi întreagă, cu ochii ațintiți în gol, mestecând frunze și ronțâind coji de copaci înclieate în rășini amărui-dulcege.

Când mă priveam tristă și mută, înfundându-mi picioarele în mușuroaiele cârțitelor de pe câmp, mă întrebam de sunt copil ori sunt jivină. Dar când îmi simțeam lacrimile din colțul ochilor care ședeau ca o a doua lentilă cu care priveam lumea, înțelegeam că suferința îmi dilată sufletul și mă apropie de Dumnezeu.

Adierea vântului părea că mă alină până în clipa în care, o crenguță mai firavă, îmi atinge direct năpăstuitul suflet. Atunci începeam să am vedenii, în golurile dintre frunze îmi apăreau perechi de ochi la pândă. Voci ce-mi păreau cunoscute îmi șoșoteau printre ramuri. Urlam, ori plângeam, ori râdeam tulburată. Un chip frumos de femeie mi se arăta înainte, iar pe fruntea mea se așeza o bucurie inexplicabilă care creștea ca o stea pe un cer întunecat, luminându-mi brusc propria beznă.

Mă aruncam fericită de la înălțimea copacilor în golul căscat la picioarele mele, strângând la piept pisicuțele sau cățelușii pe care îi cărăbăneam mereu cu mine, apoi îmi sugream genunchii însângerați din cădere și alergam într-un suflet la bunica să îi povestesc prin semne despre zâna cea bună. Dar ea nu mă înțelegea ...

Alteori, stând cocoțată pe acoperișul clădirilor LA ȚARA? sau pe stâlpii de telegraf și privind de sus pământul acoperit de iarbă, mi se perindau pe dinaintea ochilor, ca pe un ecran verde cu viteza filmelor mute, imagini cu un bărbat și o femeie.

Puteam fi văzută râzând și aplaudând pentru că cei doi erau tineri, erau elegant îmbrăcați și se iubeau. Dar apoi se certau pentru lucruri neînsemnate cum ar fi un nasture mic, desprins de pe haina bărbatului și transformat brusc în bombă atomică.

Filmul se termina în scene de groază, cu explozie de vase sparte și un cutremur de pământ. Bărbatul dispărea într-o ceață deasă iar femeia rămânea cu obrajii învăpăiați din care țâșneau sânge și lacrimi ca din niște fântâni arteziene ce-mi stropeau micuța față de spectator.

Picată din cinematograful meu intim, eu reveneam acasă la bunici, tristă și obosită, cu capul înfipț în pământ, târând după mine javrele costelive, sângele de pe obraji și suspinele. Mă simțeam alungată dintr-o lume a fericirii trecătoare în care iubirea este neînțeleas de ușor preschimbată în ură și patimă roșie. Erau amintiri, erau prevestiri, erau simboluri? Singura mea mângâiere rămânea cerul albastru și fără de sfârșit.

După o vreme, bieții mei bunici, ca două păpădii albe gata să se scuture, și-au chemat acasă cealaltă fică, să vadă împreună ce-i de făcut cu micuța sălbatică ce eram eu.

Într-o dimineață, Lola, sora mamei, de fapt Lenuța, sulemenită până și în adâncul sufletului, s-a slobozit din mașina cu număr străin, care a adus-o până în fața bordeiului țărănesc, cu bălegar în spatele șurii. Își legăna șoldurile, mândră și grațioasă, precum gândea ea că ar fi trebuit să coboare Cenușăreasa din caleașca fermecată, trasă de cei doisprezece porumbei, la scara castelului împărătesc.

Plină de importanță, își lăsa pletele vopsite ca pana cor-